

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 9190.

Kl. 11 a 11.

Paul Switzeny
(Wiedeń, Austria).

Spinarka.

Zgłoszono 27 maja 1927 r.

Udzielono 18 lipca 1928 r.

Pierwszeństwo: 1 czerwca 1926 r. (Austria).

Niniejszy wynalazek dotyczy spinarek, przy których U-owe druciane lub blaszane klamry zostają połączone ze spinanym przedmiotem zapomocą uderzenia na głowicę spinarki, i ma za zadanie jednym i tym samym aparatem, oprócz spinania na krawędziach, także spinanie przegubowe tulejek i zwojów. Przy kleszczach spinających wysuwano do tego celu część spinającą wbok z płaszczyzny ramion kleszczy, poczem prowadnicę klamrową ustawiano równolegle do czopa obrotowego kleszczy. Urządzenie tego rodzaju ma jednak tę wadę, że części nowych klamer, które mają być wygięte, są nierównomiernie oddalone od czopa, przez co przy przyciskaniu ich do spinanych arkuszy, części bliższe do czopa zostają silniej ściśnię-

te od bardziej oddalonych. Wada ta, zwiększająca się z grubością spinanych przedmiotów, nie ma tego znaczenia przy spinaniu kleszczami, gdyż służą one tylko do spinania małej ilości kartek, z powodu możliwości słabego nacisku, wywołanego ściśnięciem ramion kleszczy. Przy dużej ilości warstw papieru, które można spinać tylko spinarkami, uruchomianymi przez uderzenie, powstaje przy zastosowaniu urządzeń, znanych przy spinających kleszczach, nietrwałe spinanie. Przy bardzo dużej ilości kartek, zewnątrz leżące części klamer mogą nawet tylko tak nieznacznie wystawać ponad tylną stronę spinanej warstwy, że zaledwie mogą być przegięte.

Niniejszy wynalazek usuwa te wady

przez zastosowanie osi obrotu przegubowo ze sobą połączonych płyt, prostopadle do prowadnicy klamer, przyczem pozostaje znane boczne ułożenie głowicy i doprowadzanie klamer. Obie części klamer są w tym wypadku równo oddalone od osi obrotu tak, że przy uruchomieniu głowicy natrafiają równocześnie na matrycę i zostają z równą siłą przyciśnięte do spinanych kartek. Osiąga się to przez silne umocowanie obu części klamry także przy spinarkach z przesuniętą głowicą.

W celu umożliwienia spinania również zwojów lub tulejek, zastosowane jest na płycie podstawowej, rozszerzonej z powodu bocznego ułożenia głowicy, równoległe do płaszczyzny spinającej, wyżłobienie, tworzące na płycie podstawowej dwa ramiona, z których ramię bardziej oddalone od osi obrotu zaopatrzone jest w matrycę pracującą z trzpieniem. Na ramię to można nasunąć tulejki zwinięte z giętego materiału i posiadające mniejszą średnicę niż ramię i spinać je, przyczem grzbiet U-owych klamer leży w kierunku zwoju, czego też wymaga gładki przebieg miejsca spinania.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku na fig. 1 w widoku zgóru, a na fig. 2 w widoku zbok.

Z czworograniastą płytą podstawową 1 połączona jest zapomocą zawiasów 5, zastosowanych w jednym rogu płyty 1, płyta 4, zaopatrzona w głowicę spinającą 3 i magazyn na klamry 7. Oś obrotu zawiasów 5 jest równoległa do podłużnej krawędzi płyty 1. Głowica 3, znanej konstrukcji, znajduje się w rogu płyty 4, leżącym przekątnie naprzeciw zawiasów 5, a magazyn 7 ułożony jest prostopadle i bocznie do osi zawiasów 5. U-owe klamry wprowadzane są samoczynnie pod trzpień odbijający zapomocą sprężyny 8 i leżą wpoprzek długości magazynu 7. Ramiona klamer znajdują się przy każdym kącie położeniu płyty nośnej 4, w równym oddaleniu od przedłużonej linii osi zawiasów, natrafiają przy uderzeniu na guzik

6 trzpienia równocześnie na matrycę 9 i zostają przez nią równo i silnie przyciśnięte do tylnej strony spinanego przedmiotu.

Część płyty podstawowej 1, wystająca w kierunku osi obrotu poza zawiasy 5, posiada wyżłobienie, tak że powstają dwa ramiona równoległe do linii spinania. Na końcu ramienia 2 zastosowana jest matryca 9, leżąca pod trzpieniem umieszczonym w głowicy 3. Drugie ramię służy do utrzymywania stałości aparatu przy uderzeniu na guzik 6 trzpieniem. Ramię 2, wykonane dowolnie, umożliwia wsunięcie tulejek o mniejszej średnicy przez miejsce spinania i połączenie klamrami nad sobą leżących krawędzi zwiniętego papierowego paska. Grzbiet klamer leży przytem w kierunku cylindra tulejkowego.

Przy spinaniu krawędziowem wprowadza się spinane kartki poprzez podłużne krawędzie płyty podstawowej; przy spinaniu przegubowem — poprzez krawędź przerwana przez wyżłobienie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Spinarka, przy której głowica spinająca, połączona przegubowo z płytą podstawową i prowadnica klamrowa, wysunięte są bocznie tak, że znajdują się w pewnem oddaleniu od płaszczyzny przeprowadzonej przez oś obrotu, znamienna tem, że oś obrotu przegubowo połączonych płyt (1, 4) jest prostopadła do prowadnicy klamer (7).

2. Spinarka według zastrz. 1, znamienna tem, że część płyty podstawowej (1), występująca poza miejsce łożyskowe, tworzy dzięki wyżłobieniu dwa ramiona, z których ramię (2), oddalone bardziej od osi obrotu (5), zaopatrzone jest w matrycę (9), pracującą razem z głowicą spinającą (3).

Paul Switzeny.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

